

XI

— Чужий! Чужий! — роздавсь тривожний
крик

Молодіж, як зуздріла його.
І мов курчата, уgliedівши каню,
Злітаються під материні крила,
Так всі до діда Лемеха злетілись.

— Де той чужий? — спитав суворо Лемех.
— Он, он, з-за кедра вискочив і к нам
Спішить. Від кедра чи зробив п'ять кроків!

І Лемех, більш не мовивши ні слова,
На лук стрілу нову наложив
І випустив.

— Стій, Лемех! — скрикнув Каїн.—
Я ж пращур твій, я Каїн!
В тій же хвилі

Стріла йому попала в саме серце,
І він упав лицем на землю, аж
Убийче вістря через крижі вийшло
Наверх, а руки судорожно в землю
Вкопались нігтями і так застигли.

— Гурра, дід Лемех! Славний наш стрілець!
Упав, упав розбійник! — закричала
Вся молодіж. Та Лемех, наче труп,
Стояв блідий, недвижний.

— Що він, що він
Казав, отой розбійник? — запитав він

У молодих.

— Казав, що він є Каїн,
Ваш пращур, діду,— та брехав, мабуть!

— Мій пращур, Каїн? Ну-ко, поглядіть,
Чи він живий ще?

— Ні вже, неживий!
Чи бач, куди стріла йому пройшла:
Між ребрами, а вийшла через крижі!
— А як він виглядає?

Описали
Видющі все сліпому. Той стояв,
Холодною тривоگوю обнятий,
І щось шептав таке незрозуміле.